

En waar ik nu, als leek, den overmoed vandaan haal, hierover iets te zeggen? Ik vroeg aan een zeer ervaren en wetenschappelijk narcotiseur zijn oordeel over de methode-IONESCO. „Nooit van gehoord"! Dit is tot zekere hoogte begrijpelijk. Want de „anaesthesist" is, ook weer tot zekere hoogte, de antipode van den narcotiseur. De bezwaren zijn duidelijk: niet meer een meer of minder ervaren arts of zuster, die „narcose" geeft en dat vrijwel overal kan doen, maar altijd een speciaal geoefende, die wel niet overal bij de hand kan zijn, maar toch zeker op de belangrijke plaatsen. Is mijn slotsom, dat de methode in Nederland nog niet is doorgedrongen, juist?

De naam wordt verschillend geschreven. Hij zelf gebruikt, in het Fransch, J. en een dubbele n. In het Rumeensch staat I en een enkele n.

Haarlem, 1 Mei 1926.

G. C. VAN WALSEM.

TAMPONNADE WEGENS NABLOEDING.

Met genoegen las ik, dat VAN TONGEREN over de behandeling van nabloeding door tamponnade tevreden is, omdat ik mij uit mijn vroegere verloskundige praktijk daarvan niets dan goeds herinner. Echter wil ik daarbij nog gaarne een paar opmerkingen maken. Als wij vóór ons artsexamen bij dr. KRUSEMAN een privatissimum volgden (het was in den tijd na den dood van prof. VAN DER MEIJ), wees hij ons naast de tamponnade nog op twee dingen, wanneer door deze de bloeding niet voldoende tot staan kwam. In de eerste plaats de baarmoeder naar voren te duwen door achter dezen proppen linnen, of wat bij de hand was, te plaatsen en zoo de baarmoeder tegen de symphysis te drukken, en ten tweede om tegen de vulva insgelijks proppen te duwen, zoodat deze daardoor naar binnen wordt gedrukt. De eerste maatregel zal m.i. meer aangewezen zijn bij atonie, de tweede, als, niet-tegenstaande de baarmoeder hard wordt, toch nog bloeding plaats vindt (inscheuringen?). Ik herinner mij in ernstige gevallen deze aanvullingen te hebben toegepast.

Nog een enkel woord over de voorbehoeding. Afgezien van het toedienen van geneesmiddelen, heb ik steeds, waar ik van tevoren wist met iemand te doen te hebben, die veel bloed verloor en waar na de geboorte de vloeing dadelijk begon, de placenta, vastzittend of niet, onmiddellijk verwijderd en daarna getamponneerd. Na het gebruik van lactas calcicus was dit minder noodig. Nadeelen heb ik van deze maatregelen nooit gezien en geen enkele vrouw is overleden, wat voor een deel wel hieraan te danken is, dat op het platteland minder kwaadaardige micro-organismen zijn.

Rotterdam, 9 Mei 1926.

R. GEEL.
